

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Lukačejdy a přísedících Mgr. Jiřiny Novotné a Mgr. Evy Koudelkové v hlavním líčení konaném dne 9. července 2014 v Táboře **t a k t o :**

Obžalovaný

Š [redacted] B [redacted]

nar. [redacted] v [redacted], invalidní důchodce, trvale bytem [redacted]

uznává se vinným, že

1)
dne 1. 3. 2013 v Táboře, v [redacted] v Bazaru – [redacted]
zastavil počítač [redacted], výrobní číslo [redacted] a dne 3. 6. 2013
prostřednictvím [redacted] nar. [redacted] skener zn. [redacted] tedy součástí
tzv. digitální zvětšovací lupy, přičemž s ostatními částmi sestavy naložil nezjištěným
způsobem, když tyto fakticky odstranil z místa svého trvalého pobytu a zbavil se tak možnosti
tyto věci užívat, čímž konal v rozporu s podmínkami poskytnutého příspěvku na zvláštní
pomůcku – digitální zvětšovací lupy, který mu byl přiznán rozhodnutím o poskytnutí dávky
jako osobě se zdravotním postižením vydaným Úřadem práce ČR, Krajskou pobočkou České
Budějovice, Kontaktním pracovištěm Tábor, pod sp. zn. [redacted] ve výši
93.033,-Kč, stanovící mu povinnost užívat zvláštní pomůcky, na níž byl zmíněný příspěvek

úcelově přiznán, po dobu 60 kalendářních měsíců po sobě jdoucích ode dne vyplacení příspěvku, v případě obžalovaného do 12. 11. 2017,

a uvedeným způsobem konal přesto, že byl o důsledcích jejího porušení poučen jak osobně pracovníky úřadu práce, tak písemně v rámci rozhodnutí příslušného úřadu státní správy, které bylo vydáno a obžalovanému dne 11. 9. 2012 osobně doručeno,

a Úřadu práce ČR, Krajské pobočce České Budějovice, Kontaktnímu pracovišti Tábor, uvedeným jednáním způsobil škodu ve výši nejméně 82.894,-Kč, představující poměrnou část poskytnutého příspěvku, který nebyl obžalovaným účelově spotřebován, a který je povinen uvedenému úřadu vrátit,

2)

dne 7. 6. 2013 v 07:55 hodin učinil telefonicky na Obvodním oddělení Policie ČR v Táboře a týž den shodně v podání vysvětlení policejnímu orgánu téže policejní součástí po poučení podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb. vědomě nepravdivé oznámení o spáchání trestného činu osobou [redacted] nar. [redacted] který měl dne 5. 6. 2013 při návštěvě bytu obžalovaného v Táboře, [redacted] z bytu kromě dalších věcí odcizit počítačovou sestavu zahrnující nejméně počítač, monitor, skener, tvořící společně součástí zvláštní pomůcky – digitální zvětšovací lupy, zakoupené prostřednictvím účelově vázaného příspěvku pro osoby se zdravotním postižením poskytnutým Úřadem práce ČR, Krajskou pobočkou v Českých Budějovicích, Kontaktním pracovištěm Tábor, na základě rozhodnutí vydaným pod sp. zn. [redacted]

příčemž v době od 12. 11. 2012 do 5. 6. 2013 součástí této zvláštní pomůcky s výjimkou skeneru zn. [redacted] výrobního čísla [redacted] klávesnice, reproduktorů a propojovacích kabelů odstranil ze svého vlastnictví, když s těmito naložil nezjištěným způsobem a zbavil se tak možnosti je v souladu s jejich účelem používat,

tedy dne 7. 6. 2013 jako pachatele krádeže věcí pořízených na základě účelové dotace s nimiž naložil sám jinak, než určeným způsobem, označil jinou osobou, veden sám snahou se trestní odpovědnosti za své jednání zbavit, neboť dne 1.7.2013 byly Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, Obvodním oddělením v Táboře pod č.j. [redacted] zahájeny úkony ve věci podezření ze spáchání přečinu dotační podvod podle § 212 odst. 2, 4 tr. zákoníku, ze spáchání kterého byl obžalovaný podezřelý,

tedy

ad 1)

použil prostředky získané účelovým příspěvkem na jiný, než určený účel, a uvedeným činem způsobil větší škodu,

ad 2)

lživě jiného obvinil z trestného činu v úmyslu zakrýt svůj vlastní trestný čin,

čímž spáchal

ad 1)

přečin dotační podvod podle § 212 odst. 2, 4 tr. zákoníku,

ad 2)

zločin krivé obvinění podle 345 odst. 1, 3 písm. d) tr. zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 345 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 42 (čtyřicet dva) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do **věznice s dozorem.**

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

Tento skutkový stav byl zjištěn z výpovědi obžalovaného, z výpovědí svědků M [redacted] G [redacted], T [redacted] F [redacted], A [redacted] B [redacted] a J [redacted] L [redacted], jakož i z provedených listinných důkazů.

Obžalovaný spáchání trestného činu popřel. K věci uvedl, že zvětšovací lupa a počítač byla jeho pomůcka a měl je doma na adrese trvalého bydliště, počítač nezastavil, ani neprodal, potřeboval jej. S panem L [redacted] se setkal, když se vracel z města, neznal jej, ale bavili se spolu a nakonec jej pozval k sobě domů. Počítač se mu líbil, říkal, že chce podnikat, že by pro něj zařizoval nějaké věci. Domluvili se, že na počítač jej pustí, ale když jej chtěl půjčit domů, tak to odmítl, avšak půjčil mu náhradní monitor, klávesnici, tiskárnu a skener. Počítač prý doma měl, ale on to nakonec všechno zastavil. Věděl, že ty věci zastavil, I [redacted] mu to sám řekl, ale „toho zastavárníka“ nezná, zná jen M [redacted] G [redacted] u toho zastavil sestavu poprvé, když potřeboval peníze, ale během čtrnácti dnů ji vyzvedl zpět. I [redacted] chtěl půjčit také jeho občanku, půjčil mu ji, protože mu tvrdil, že chce podnikat. Počkal na něj před „krámem“, později se dozvěděl, že to byla zastavárna, kde I [redacted] zastavil ty věci, co mu půjčil, a dostal za to 1.300 Kč. Druhý den k nim přišel znovu, „kecali“, ale sestra viděla, jak se mu „hrabe v zásuvkách“ a později zjistil, že mu chybí razítka, živnostenské listy a hodinky, poté ještě zjistil, že mu chybí jedny klíče od bytu, náhradní, které patřily jeho synovi. Volal proto I [redacted] aby mu věci vrátil, nebo to ohlásí na policii, I [redacted] přišel třetí nebo čtvrtý den a věci mu vrátil, obžalovaný už se s ním ale bavit nechtěl, I [redacted] proto vše předával sestře, dal jí také 1.000 Kč. Potom se ztratil ten počítač. Šli se sestrou do města, byli pryč asi tři hodiny, když se vrátili a sestra chtěla jít k počítači dohrát rozehranou hru, už tam počítač nebyl. Když I [redacted] vracel ty ukradené živnostěáky a razítka, sestra se ho ptala, kam zmizel ten počítač z dotace, na to jí řekl, že na něj má kupce a že jim z toho něco dá. I [redacted] mu ukradl také mobilní telefon, a to ten den, co mu vzal ty razítka, byl s nimi položen na stole, ale ten mu vrátil.

Ve věci byl vyslechnut jako svědek M [redacted] G [redacted], majitel zastavárny v Táboře na [redacted] který uvedl, že obžalovaný u něj zastavil počítač s monitorem a posléze

během roku pár dalších věcí, telefon atp. Počítač byl zastaven na občanský průkaz obžalovaného, určitě by si pamatoval, kdyby na jeho občanský průkaz zastavoval věci někdo jiný. Kdo však zástavu vyplatil, si nepamatuje. V počítači se vede evidenci zástavních smluv, a pokud jsou ve smlouvě uvedena nějaká identifikační čísla, tak je opisoval ze štítku.

K věci vypovídal také T. F., zaměstnanec zastavárny na v Táboře, a uvedl, že obžalovaného zná a zná i pana I. ten chodil častěji. I. přinesl nějaké věci a chtěl je zastavit na občanku obžalovaného, který čekal venku, proč nešel dovnitř, neví, ale pan I. říkal, že nevidí a že on mu pomáhá. Zástavní smlouvu vyplnil podle občanky a dal panu L. k podpisu, ten už však nekontroloval. Později přišel obžalovaný sám, přinesl Playstation a nějaké hry. Potom asi za týden, přišel, že tam má nějaké věci, které zastavoval pan I. a že si je vybere, přišel takto asi třikrát, že čeká na peníze, aby mu to nechali, ale nakonec si ty věci nevezal.

Sestra obžalovaného, A. B. vypověděla, že viděla „toho kluka“, vzal S. razítka, hodinky, pak odešla na toaletu a mezitím se ztratily ty klíče. Doma měli jen jeden počítač. Potom jí L. vrátil hodinky, razítka a dal jí ještě 1.000 Kč, a peníze si koupili jídlo.

Svědka J. I. vypověděl, že se s obžalovaným seznámil u svého otce, byl u jeho nevlastní matky, oni se „porvali nebo co“ a on jej poté doprovázel domů. Mluvili o nějaké práci, tehdy pracoval u pana S. sháněl nějakou práci a bavili se o tom, že by „rozjeli podnikání ve výkopových pracích“. Dohodli se, že potřebují nějaké peníze, na pracovní smlouvy. Spolu s obžalovaným z bytu vzali kopírku, tiskárnu a monitor, což zastavili za 1.000 Kč. Ty věci zastavovali v zastavárně u nádraží, naproti autobusáku, zastavoval je na občanku obžalovaného, byli spolu dohodnuti, občanku mu sám půjčil, v zastavárně s ním nebyl, čekal na schodech, ani peníze nechtěl, jen dvě stovky, za zbytek měl I. koupit pracovní smlouvy k tomu podnikání, prodávají je v papírnictví. Peníze mu ale potom vrátil, protože obžalovaný vyhrožoval, že zavolá policii. Počítač už v bytě obžalovaný neměl, jen mu od něj ukazoval nějaké papíry ze sociálky, říkal, že počítač zastavil na „Budějovický“ s nějakou A. a M. asi za tři tisíce. Paní A. V. sousedka obžalovaného a nejspíš sestra M. M. mu řekla, že počítač už byl dávno zastaven. Žádné papíry obžalovanému nevezal, ten mu je půjčil, aby mohli vydělat nějaké peníze, on měl být zprostředkovatel prací, ale vše by bylo na jméno obžalovaného. Nakonec mu vše vrátil, protože mu začal vyhrožovat, i hodinky, které mu obžalovaný půjčil, vše co mělo cenu, tak mělo jít do zastavárny.

Ve věci byly dále provedeny listinné důkazy. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení I. Z. referentkou nepojistných dávek Úřadu práce v T. soud shledal, že obžalovaný podal žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku - digitální zvětšovací lupu, který mu byl po posouzení žádosti přiznán. Dne 25. 6. 2013 byla na základě podezření, že obžalovaný porušil podmínky poskytnutí licence (pozbyl vlastnictví ke zvláštní pomůcce v období před uplynutím šedesáti kalendářních měsíců po přiznání příspěvku), provedena kontrola v bytě obžalovaného a bylo zjištěno, že pomůcka se v bytě nenachází. Obžalovaný k dotazu, kde se nachází pomůcka, uvedl, že mu ji odcizil bratr spolu s občanským průkazem, aby ji mohl zastavit. Poté, co mu bylo řečeno, že bude muset příspěvek vrátit, začal na ni a její kolegyni J. D. sprostě křičet a vyhodil je z bytu.

Z úředního záznamu o podaném vysvětlení J. D. soud seznal, jak probíhalo řízení o žádosti obžalovaného, přičemž rozhodnutí o přiznání příspěvku obdržel obžalovaný dne 12. 11. 2012. Již na prvním místním šetření a poté v rozhodnutí o přiznání

příspěvku byl obžalovaný poučen o následcích pozbytí vlastnického práva k pomůcce. Na základě podnětu od policie ze dne 19. 6. 2013 provedli dne 25. 6. 2013 kontrolní šetření v bytě obžalovaného, neboť ten měl pomůcku uložit do zastavárny, a bylo zjištěno, že pomůcka se v bytě skutečně nenachází, byla tam pouze myš, dva reproduktory, dvě klávesnice a propojovací kabely. Obžalovaný nejprve uvedl, že se počítač rozbil, poté co mu bylo sděleno, že jej měl zastavit, uvedl, že mu jej odcizil jeho bratr, a to včetně jeho občanky. Když mu sdělily, že bude muset vrátet poměrnou část dotace, protože pomůcku přestal používat, rozčílil se a vyvedl je z bytu. Ještě téhož dne kolegyně Z. s ní prováděla šetření, zjistila, že počítačovou sestavu zastavil pan H. společně s dalším mužem dne 3. 6. 2013 na svůj občanský průkaz. Místní šetření prováděly znovu po měsíci, neboť jim obžalovaný slíbil, že pomůcku vyzvedne ze zastavárny, ale tuto stále neměl, prý ji nevyzvedl z finančních důvodů. Na opětovné poučení o vrácení poměrné části příspěvku jim sdělil, že je pojištěn proti krádeži a bude to řešit s pojišťovnou. Na základě provedených zjištění bylo zahájeno správní řízení, v němž bylo rozhodnuto o povinnosti obžalovaného vrátit část příspěvku na zvláštní pomůcku, proti čemuž se obžalovaný odvolal, avšak neúspěšně, odvolací orgán potvrdil správnost uložení povinnosti poměrnou část příspěvku vrátit, ale poukázal na nesprávné (nižší) určení této částky, na základě tohoto pak bylo nově rozhodnuto s novým určením výše neprávem vyměřené dávky.

Taktéž z úředního záznamu o podaném vysvětlení L. B. soud shledal, že obžalovaný byl poučen o následcích pozbytí vlastnického práva k pomůcce v době šedesáti měsíců po přiznání příspěvku. Nadto svědkyně popřela, že by se jí obžalovaný svěřil, že počítačovou sestavu zastavil.

Z dalších provedených listinných důkazů jsou stěžejní dodací a záruční listy ke zvláštní pomůcce, z nichž jsou zřejmá výrobní čísla dodaných komponentů, protokol o vydání věci ze dne 1. 7. 2013 a zástavní smlouvy, které nepochybně prokazují, že obžalovaný zastavil počítač a skener, které byly součástí sestavy digitální zvětšovací lupy, a dále monitor a tiskárnu. Z rozhodnutí o přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku je zřejmé v jaké výši mu byl příspěvek poskytnut, i jeho účelové určení, a jeho součástí je i upozornění na následky pozbytí vlastnického práva v období před uplynutím 60 kalendářních měsíců po přiznání příspěvku, přičemž toto rozhodnutí obžalovaný převzal osobně dne 12. 11. 2012. Výše způsobené škody, resp. nespotřebované části příspěvku na zvláštní pomůcku je zřejmá z rozhodnutí Úřadu práce ČR ze dne 18. 12. 2013 o povinnosti vrátit neprávem vyplacenou dávku. Dále byly provedeny listiny vztahující se k žádosti o příspěvek a řízení o něm, včetně posudků, protokolů z místního šetření, pro forma faktury a dalších, protokoly z kontroly užívání zvláštní pomůcky, úřední záznam o podaném vysvětlení bratrem obžalovaného, úřední záznam o průběhu podání vysvětlení obžalovaným, kdy tento s policií nespolupracoval a odešel, úřední záznam o provedeném šetření v zastavárnách, jakož i lékařské zprávy o zdravotním stavu poškozeného.

Z úředního záznamu ze dne 7. 6. 2013 soud shledal, že obžalovaný dne 7. 6. 2013 v době 7:55 hod. učinil telefonické oznámení, že mu J. L. odcizil z jeho bytu náramkové hodinky, mobilní telefon a počítačovou sestavu, včetně monitoru tiskárny a skeneru. Na místo se dostavila hlídka policie, která se spojila s oznamovatelem, a ten k věci uvedl, že se v sobotu 1. 6. 2013 seznámil s J. a K., kteří se starají o postiženou Z. v jejich bytě poznal J. L., tento jej doprovodil domů a znovu jej navštívil dne 5. 6. 2013, kdy mu z hrnku v obývacím pokoji odcizil náramkové hodinky, dále mobilní telefon Nokia, dvě razítka a čtyři neplatné živnostenské listy a počítačovou sestavu zakoupenou prostřednictvím

firmy Spektra. K dotazu policejní hlídky, jak by všechny věci odnesl, když byl doma, uvedl, že mu měl odcizit klíče, a následně začal k případu uvádět nové skutečnosti.

Osobní výkazy obžalovaného pak bez dalších pochybností objasnily pro účely rozhodování soudu osobní charakteristiku obžalovaného vzhledem k závadovému jednání v minulosti.

Na základě všech provedených důkazů, které byly hodnoceny jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, dospěl soud k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

Obžalovaný spáchání trestného činu popsaného v bodě 1) výroku rozsudku popřel, hájil se tím, že počítačovou sestavu mu odcizil J. L. jeho náhodný známý, který využil jeho zdravotního stavu, v bytě jej několikrát navštívil a nakonec mu odcizil nejen digitální lupu, ale i další věci. Obhajoba obžalovaného je však vyvrácena nejen provedeným dokazováním, ale je zpochybňována obžalovaným samým. Ten nejprve vypovídá, že digitální lupu, mobilní telefon i razítka mu měl odcizit obžalovaný L. při poukazu na praktickou nemožnost, aby všechny věci z bytu odnesl za přítomnosti obžalovaného a jeho sestry, hbitě na toto reaguje tak, že mu odcizil klíče. Ve výpovědi při hlavním předkládá novou verzi událostí, v níž svědkovi L. půjčuje počítačové vybavení, které vlastní a není to vybavení z dotace, a dále občanský průkaz a nechá se jím kamsi odvézt, kde ochotně čeká na ulici, než si vyřídí věci k podnikání, aby se posléze dozvěděl, že čekal před zastavárnou, kdy svědek bez jeho vědomí na jeho jméno počítačové vybavení zastavil. Když k nim přišel následujícího dne tak „kecalí“, sestra obžalovaného svědka L. viděla, jak se „hrabe v zásuvkách“, ten se po upozornění sestry „šel podívat“ a zjistil, že mu byly odcizeny živnostenské listy, razítka, hodinka a v neposlední řadě také klíče, které posléze svědek použil k tomu, aby v době jeho nepřítomnosti odcizil počítač. Výše popsaná verze událostí je však jen stěží uvěřitelná, obžalovaný předpokládá, že soud uvěří, že je natolik důvěřivým, že téměř cizímu člověku zapůjčí monitor, skener a tiskárnu, které jsou příslušenstvím druhého počítače, který ale dle výpovědi své sestry nevlastní, a nadto mu zapůjčí i občanku, neboť ji svědek L. potřebuje k podnikání, které ale provozuje svědek L. nechá se jím odvést na pro něj neznámé místo, kde v klidu vyčkává, aniž by projevil jakýkoli zájem o to, kde se nachází, jeho sestra klidně přihlíží tomu, jak se jím cizí člověk přehrabuje v zásuvkách, aniž by zasáhla, když zjistí, že jim byly mimo jiné odcizeny i klíče, nepodniknou žádných preventivních opatření, tyto učiní až poté, co jim je údajně odcizen počítač, když jsou ve městě. Jak svědek L. věděl, že v tuto dobu bude byt prázdný, není soudu zřejmé. Nejasné je i to, kde byl počítač umístěn, obžalovaný nejprve uvádí, že v obýváku, posléze k výpovědi svědka L. uvádí, že byl počítač v pokoji, kde na něm sestra hrála. Verze se dvěma počítači je vyvrácena sestrou obžalovaného, která výslovně popřela, že by obžalovaný vlastnil počítače dva, nehledě na to, že výrobní číslo ze zástavní smlouvy ze se shoduje s výrobním číslem počítače, který byl pořízen z prostředků účelové dotace, přičemž svědek G. potvrdil, že výrobní číslo vždy opisuje ze štítků. I svědek F. zaměstnanec druhé zastavárny, potvrdil, že spolu s L. zastavoval monitor, tiskárnu a skener obžalovaný, který čekal na schodech. I z výpovědi sociálních pracovníků je zřejmé, že obžalovaný byl několikrát poučen o účelové vázanosti poskytnutých finančních prostředků, o tomto byl ostatně poučen i v rozhodnutí o přiznání příspěvku. I z popisu průběhu šetření prováděného pracovníky úřadu práce vyplývá, že obžalovaný se snažil zastít, kde se počítač nachází, resp. jak s ním bylo naloženo – nejprve se rozbil, poté byl odcizen a zastaven jeho bratrem, který však uvedl, že se s obžalovaným léta nestýká, posléze obžalovaný obvinil z krádeže J. I.

Jakkoli je právem obžalovaného uvádět jakákoli tvrzení na svou obhajobu, neustálé změny ve výpovědích v reakci na prováděné důkazy, zpochybňují pravdivost jeho tvrzení a nelze tedy přisvědčit závěrům obhajoby, že nevěrohodnost obžalovaného je dána pouze jeho trestní minulostí, ani že svědectví sestry obžalovaného potvrzuje věrohodnost obžalovaného, neboť je, jak již bylo uvedeno výše, přinejmenším zarážející, že proti „zloději“ nijak nezasáhla, alespoň tím, že na jeho činnost upozornila bratra. Naopak svědectví J. L. považuje soud za věrohodné v tom, že tento žádný počítač neodcizil, neboť z provedeného dokazování je zřejmé, že tento se již v bytě obžalovaného nenacházel, neboť dle zástavní smlouvy ze [redacted] byl dne 1. 3. 2013 zastaven. Soud tedy uzavírá, že neshledal žádných důkazů na podporu tvrzení obžalovaného, že mu J. L. odcizil počítačovou sestavu a tu poté na jeho občanský průkaz zastavil, popř. prodal, jakkoli soud pochybuje o některých prvcích ve výpovědi svědka, zejména historce o společném podnikání, nesnižuje to nijak věrohodnost výpovědi svědka ve vztahu ke stěžejní části výpovědi, tedy že počítačovou sestavu neodcizil, ale byl dohodnut s obžalovaným, že tyto věci zastaví.

Jednání uvedené pod bodem 1. výroku rozsudku soud právně posoudil tak, že jím obžalovaný naplnil znaky skutkové podstaty přečinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, 4 tr. zákoníku, neboť použil prostředky získané účelovým příspěvkem na jiný, než určený účel, a uvedeným činem způsobil větší škodu. Právě zvoleným způsobem obhajoby, resp. jednáním popsáním v bodě 2 výroku rozsudku, pak obžalovaný naplnil skutkovou podstatu trestného činu křivého obvinění dle § 345 odst. 1, 3 písm. d) tr. zákoníku, když lživě jiného obvinil z trestného činu v úmyslu zakrýt svůj vlastní trestný čin. Je nepochybné, že obě výše popsaná jednání byla jednáními úmyslnými.

Pokud jde o výrok o druhu a výměře trestu, soud vzal v úvahu kritéria stanovená ustanoveními § 39 trestního zákoníku, přihlédl tedy k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, jež jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Přihlédl k poměrům pachatele, jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Dále přihlédl k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného, posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a § 42 trestního zákoníku, a poté dospěl k následujícím závěrům. Soud neshledal žádných polehčujících okolností. Naopak obžalovanému přitěžují okolnosti spáchaní trestného činu, kdy tento se ve snaze zakrýt následky svého jednání neštítil využít svých nejbližších, sestry a bratra, či obvinít třetí osobu ze spáchaní trestného činu. Obžalovanému dále přitěžuje skutečnost, že spáchal vícero úmyslných trestných činů a také jeho trestní minulost, která mu kromě patnácti záznamů v trestním rejstříku, přitěžuje také v tom, že se trestné činnosti dopouštěl ve zkušební době podmíněného odsouzení, nadto za obdobnou trestnou činnost. Obžalovaný svým chováním prokazuje, že trestná činnost je pro něj zcela samozřejmým a obvyklým prostředkem k dosahování jeho cílů, toto mimo jiné vyplývá i ze zvolených prostředků obhajoby. Svým chováním prokazuje, že je osobou natolik závadovou, že uložení výchovného trestu by se zcela zřejmě minulo účinkem. Soud proto přistoupil k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, přičemž při zvažování výměry trestu přihlédl zejména

k osobě pachatele a okolností, za nichž byl trestný čin spáchán. Přiměřeným shledal soud trest v mírně pod polovinou trestní sazby za nejpřísněji trestný ze spáchaných skutků. Po zvážení kritérií dle § 56 odst. 2 trestního zákoníku obžalovaného zařadil do věznice s dozorem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do o s m i dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patmo, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **t ř e c h** vyhotoveních.

V Táboře dne 9. července 2014

JUDr. Pavol LUKAČEJDA v. r.
předseda senátu

*Za správnost vyhotovení:
Hana Grulová*

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku ve výroku o vině právní moci dne 30.09.2014, změna ve výroku o trestu viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočka Tábor ze dne 30.09.2014, č.j. 14 To 243/2014 - 235,. Připojení doložky provedla Alena Makovcová dne 28.06.2017.